

[Viggo Starcke.]

bundet har derved, at det ikke er noget klasseparti eller repræsenterer bestemte erhvervsinteresser, muligheder for at blive en samlende folkebevægelse. De gamle partier har haft deres chance til at vise, hvad de evnede. Man har her i landet og i andre lande prøvet både absolutisme, konservatisme, liberalism, radikalisme, socialisme og kommunisme. Erfaringen har vist, at ingen af disse utopiske muligheder var den rigtige løsning. Hverken fyrsternes, adelens, præsternes, borgerskabets, bøndernes, embedsmændenes eller arbejdernes magt og væld har vist sig at føre til en samfundsordning, der på een gang kunne møtte menneskenes maver og menneskenes sjæl.

Der står tilbage at følge det gamle råd først at begynde med retfærdigheden og bygge riget op på denne. Jeg kan ikke se, at der er nogen risiko ved at begynde med retfærdigheden, og selvom der var en risiko, er vi fra vor side villige til at løbe den. Retfærdigheden er den eneste følelse, som ikke kan overbelastes. Derfor giver den et solidt fundament at bygge et samfund på. Retfærdigheden siger, at de vældige værdier, som ingen enkelt har skabt, og som opretholdes af hele det arbejdende folk, må tilhøre samfundet som helhed. Jeg vil gerne anmode den højtærede formand om tilladelse til et par korte citater. Jeg vil om dette forhold gerne have lov til at citere, hvad Churchill engang har sagt:

„Veje og gader anlægges, baner forbedres, elektrisk lys gør nat til dag, sporvogne glider frem og tilbage, vandafsyning ordnes fra fjerne reservoars, og imedens sidder grundejeren bare stille. Hvert eneste af disse fremskridt skyldes andre menneskers arbejde og udgift. Mange af de vigtigste sættes i gang for kommunens og skatteborgerens penge. Ikke til en eneste af disse forbedringer har jordmonopolisten som sådan bidraget, og alligevel stiger værdien af hans jord stærkt.“

Retfærdigheden siger, at det, som den enkelte skaber ved sit arbejde, har han ret til, ikke til en øre mindre, men heller ikke til en øre mere. Og hvordan ser det så ud i dag? Der gøres store indhug gennem skatter i det, som folk gennem dygtigt og nyttigt arbejde retmæssigt har erhvervet, men ikke nok med det. Man skulle tro, at når en mand i henhold til gældende love har betalt de ejendomsskatter og indtægtsskatter, formueskatter, toldskatter og andre indirekte skatter, midlertidige skatter, ekstraordinære skatter, tillægsskatter, krigs-

konjunkturskatter og eengangsskatter, så har han ret til selv at bestemme over, hvad der bliver tilovers, og købe for det, som han ville, men det må han ikke. Nej, pengene er statens, siger planøkonomerne, pengene er vores, siger socialisterne. Man tør ikke overlade til folk selv at bestemme det. Denne betragtningsmåde er ganske uretfærdig, og resultaterne viser, at den også er upraktisk.

De to hovedkrav, løsningen af jordspørgsmålet og frigørelsen af handel og produktion, var meget fremme både under valgkampen og under regeringsforhandlingerne. Lige efter valget udsendte retsforbundets nye rigsdagsgruppe derfor følgende erklæring, som jeg gerne vil have lov til kort at citere:

„Forudsætningen for, at en regering kan vente retsforbundets støtte, er, at den vil fremme arbejdet i grundskyldskommissionen for derved at skabe det retfærdige grundlag for et sundt samfund, og at den vil fortsætte handelens frigørelse ved restriktioners og rationerings endelige afvikling, ved gennemførelse af liberaliseringen i henhold til Danmarks til-sagn om opfyldelse af Europaoverenskomsten og ved gennemførelse af skatte-stop og besparelser på budgetterne. Partier, der vil medvirke til ovenstående krav gennemførelse, vil finde retsforbundet rede til forhandling om et samarbejde.“

Det vil man endnu. Den høje regering er en svag regering, og den må have en rimelig tidsfrist til at vise sin politiske linie, en politisk linie, som ikke fremgik videre klart hverken af trontalen eller af ordførertalen her i går. Det eneste, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde, var jo egentlig, at vi skulle øge produktionen og nedsætte importen. Jeg vil gerne forudskikke den bemærkning, at ethvert forslag, som måtte blive fremsat fra retsforbundets side, ikke nødvendigvis skal betyde en mistillidserklæring til regeringen eller behøver at gøres til et kabinetsspørgsmål.

Angående regeringsforhandlingerne vil jeg gerne sige, at fra vor side søgte vi ikke, sådan som det er blevet antydnet, forhandling. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde i går, at det var os, der søgte forhandling. Det ærede medlem ved, at det var de andre partier, der kom til os. Men selvom vi havde søgt forhandling, ville det dog have været en ganske rimelig ting, fordi Kongen gennem den højtærede statsminister netop havde opfordret partierne dertil. Det er også ganske urigtigt, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtalte,